

A Kúria dr. Nádas György ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Jancsár György ügyvéd által képviselt alperes ellen azonnali hatályú felmentés jogellenességének jogkövetkezményei iránt a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 2.M.285/2014. szám alatt megindított és másodfokon Debreceni Törvényszék 2.Mf.20.520/2015/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2016. február 10. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Kúria a Debreceni Törvényszék 2.Mf.20.520/2015/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint és 8100 (nyolcezer-egyszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A közigazgatási és munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1983.július 26-tól az alperes jogelődjénél, majd az alperesnél gondozónőként, illetve csecsemő- és kisgyermeknevelőként állt közalkalmazotti jogviszonyban.

2014. április-június közötti időszakban a négy csoportszobával működő bölcsődében minden csoportnak két gondozónője, valamint technikai dolgozója volt, továbbá egy szakmai vezető volt foglalkoztatva. Az intézményvezetői beosztást 2008 év óta K.-né M. A. töltötte be.

A felperes 2013. februártól közalkalmazotti jogviszonya megszüntetéséig Szabó Miklósnéval, azt megelőzően S. Gy.-vel, a későbbi szakmai vezetővel dolgozott a K. csoportban. A felperesnek - többek között - feladatát képezte a bölcsőde vezetőjével, a bölcsődeorvossal, illetőleg más munkatársaival a magas színvonalú gyermekellátás érdekében történő együttműködés; munkaidő alatt a

bölcsőde területét csak a vezető engedélyével hagyhatta el; a gyermekeket tilos volt felügyelet nélkül hagynia, azt biztosítani volt köteles; a bölcsőde belső életére vonatkozó információkat, illetve szolgálati titkokat köteles volt megőrizni.

Az alperes 2014. április 17-én kelt és 2014. április 24-én közölt intézkedésében a felperest megrovásban részesítette. A felperes által átvett és az asztalára helyezett határozatot a tisztázási feladatok ellátása alatt K.-né M. A. elvette, ezért a felperes hangosan felszólította annak visszaszolgáltatására, majd vele testi kontaktusba kerülve azt visszavette. Az intézményvezető kiabálására Cs. Cs. M. és S. Gy. az átadó helyiségbe siettek, ahol Cs. Cs. a felperestől visszavette a határozatot. Az esetet követően a felperes látteleletet vetetett, majd 2014. május 16-án feljelentést tett a H.-i Rendőrkapitányságon az intézményvezetővel szemben.

2014. június 5-én a felperes engedélyt kért Cs. Cs.-tól, hogy a délután folyamán a szakmai vezető gépjárművének helyére saját autójával átparkolhasson, mivel az ő autóját a nap délután folyamatosan sütötte. Cs. Cs. az ok komolytalanságára figyelemmel a bölcsőde területének elhagyását nem engedélyezte. A felperes ennek ellenére, a tisztázási feladatok megkezdése után egy, a gondozására bízott Balázs nevű gyermeket a fürdőszobába bilire ültette és az ajtóból közölte F. I.-vel, hogy kimegy és átáll az autójával. A felperes távolléte mindegy 2-5 percig tartott, amely idő alatt a B. nevű gyermek a biliről felállt. S. L.-né a visszatérő felperessel közölte, hogy nem találja a gyermek pelenkáját, amelyre a felperes fennhangon kérdőre vonta Sárosi Lászlónét, hogy miért nem tudja, hogy a B. már szobatiszta. A történeteket S. L.-né és F. I.-né szóban közölték Cs. Cs. M.-val, majd kérésére azt írásba foglalták.

2014. április 1-jét követően, de pontosan meg nem határozható időponttól Cs. Cs. M.-nál egy számítógépbe elmentett dokumentum állt rendelkezésre ahhoz, hogy a felperes munkavégzésével, megnyilvánulásaival kapcsolatos észrevételeket és kifogásokat a szóbeli közlést követően a szakmai vezető rögzítse. A dokumentumot 2014. június 10-én Cs. Cs. kinyomtatta, a panaszt tevő munkatársakkal aláíratta, majd átadta K.-né M. A. részére.

Az alperes a 2014. június 12-én kelt és a felperessel 2014. június 16-án közölt intézkedésével a felperes közalkalmazotti jogviszonyát 2014. június 30. napjával rendkívüli felmentéssel megszüntette. Az intézkedés indokolása szerint a felperes többszöri szóbeli és írásbeli figyelmeztetés ellenére nem változtatott magatartásán és munkafegyelmén. A munkaköri leírásából eredő kötelességeit több alkalommal megszegte, így a munkaköri leírásban szereplő 7. pont 5. bekezdésébe ütközően a gyereket felügyelet nélkül hagyta, erről jegyzőkönyv készült (1.sz. melléklet); a munkaköri leírásban szereplő 7. pont 3. bekezdésbe ütközően a munkaterületet engedély

nélkül elhagyta (1.sz. melléklet); a munkaköri leírás 6. pont 2. bekezdésébe foglaltakat megszegve a munkahelyi légkört zavarta, munkatársaival, feletteseivel képtelen együttműködni, nem tanúsított együttműködő magatartást, amely a hatékony, közös munkavégzést akadályozta. Megengedhetetlen módon és hangnemben kifogásolta a munkáltató egyes intézkedéseit, magából kikelve ordított, elállta az útját, meglökte a munkahelyi felettesét, az így kialakult helyzet sértő volt a felettesére nézve, amelyről munkatársai írásbeli feljegyzést készítettek (2.sz. melléklet). A munkaköri leírásában szereplő 10. pont 4. bekezdésébe ütközően a bölcsőde belső életére vonatkozó információkat, illetve a szolgálati titkokat nem őrizte meg.

A felperes a módosított keresetében a közalkalmazotti jogviszonya megszüntetése jogellenességének megállapítása mellett kérte kötelezni az alperest 8 havi távolléti díjnak megfelelő felmentési időre járó 1.583.200 forint és 8 havi végkielégítés jogcímén ugyancsak 1.583.200 forint, valamint ezen összegek kamatainak megfizetésére.

Álláspontja szerint a rendkívüli felmentés indokolása nem volt valós, világos és okszerű, részben a kétszeres értékelés tilalmába ütközött, továbbá az alperes a rendkívüli felmentés jogát rendeltetésellenesen gyakorolta. Vitatta, hogy az intézkedést a munkáltató időben közölte. Álláspontja szerint korábban szóbeli és írásbeli figyelmeztetést nem kapott, ezért az erre történő utalás valótlan. Vitatta az intézkedésben foglalt azon megállapítást, hogy a gyermeket felügyelet nélkül hagyta, és azt állította, hogy távozásakor F. I.-nek és S. L.-nak is szólt 2014. június 5-én. Állítása szerint a munkaterület elhagyására Cs. Cs. M.-tól szóbeli engedélyt kapott. Megítélése szerint munkatársai a vezető nyomásának hatására írták alá a munkavégzésével kapcsolatos kritikákat és kifogásokat megfogalmazó dokumentumot.

Az alperes az összecszerűen nem vitatott kereset jogalapjában történő elutasítását, továbbá a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2.M.285/2014/15. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 33/A. § (1)-(3) bekezdései alapján, továbbá a Kjt. 2. § (3) bekezdése felhatalmazása alapján alkalmazandó, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 52. § (1) bekezdés c)-e) pontjai, az Mt. 82. § (3) bekezdése és (4) bekezdése alapján megállapította, hogy a rendkívüli felmentés jogát az alperes a 2014. június 5-ei eseményekre történő hivatkozás körében, továbbá a felperes folyamatosan tanúsított együttműködésre képtelen

magatartásával összefüggésben határidőben gyakorolta. A 2014. április 24-ei tettlegességig is fajuló, a szokásos munkahelyi nézeteltérés mértékét meghaladó konfliktus és az annak alapjául szolgáló korábbi események azonban - mivel az a 15 napos szubjektív határidőn túl történt - önálló felmentési okként nem, csupán a magatartás súlyát alátámasztó okként volt figyelembe vehető.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a rendkívüli felmentésnek a belső információk, szolgálati titkok megőrzésére vonatkozó kötelezettség megsértésére való hivatkozása a világosság követelményének nem felelt meg, ezért annak valósága és okszerűségének bizonyítása a perben nem volt lehetséges.

A munkáltatói intézkedés további vizsgálandó indokai tekintetében rámutatott arra, hogy a korábbi írásbeli felszólítások keretében lehetett értékelni a felperessel 2014. április 24-én közölt megrovás munkáltatói intézkedést, a szóbeli figyelmeztetés megtörténtét pedig Cs. Cs. M. tanú egyértelműen alátámasztotta.

A közigazgatási és munkaügyi bíróság a 2014. június 5-ei események vonatkozásában Sz. M.-né és F. I.-né tanúk egybehangzó vallomásából arra következtetett, hogy a gyermek felügyelet nélkül hagyása nem volt valós indok, azonban a bölcsőde elhagyására a felperes Cs. Cs.-tól nem kapott engedélyt. Ezen bizonyított kötelezettségszegése azonban nem tekinthető olyan lényegesnek, amely önmagában a munkáltató intézkedését jogszerűen megalapozta volna.

A rendkívüli felmentésnek a felperes összeférhetetlen magatartásával kapcsolatos indokolása körében rámutatott arra, hogy az indokolás ezen pontja egyrészt megfelel a világosság törvényi követelményének, mert az ok összefoglalóan is megjelölhető, másrészt pedig a rendkívüli felmentés részét képező 2. számú melléklet - amelynek valóságát a meghallgatott tanúk is alátámasztották - konkrétan is tartalmazza az ezen indok alátámasztására szolgáló tényeket és körülményeket. A mellékletben megjelölt, a felperes terhére rótt, a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tevő sorozatos magatartások - amellyel a munkatársai zavartalan munkavégzését ellehetetlenítették - a joggyakorlat alapján a rendkívüli felmentés alapos indokát képezhették.

A közigazgatási és munkaügyi bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként arra a megállapításra jutott, hogy a felperes munkatársaival - Sz. M.-né kivételével - fennálló személyi és munkakapcsolata fokozatosan és súlyosan, a munkahelyi légkörre negatív hatással bírón, a szervezetszerű működést zavaróan a felperes magatartására, viselkedésére visszavezethetően megromlott. Ez a körülmény pedig a rendkívüli felmentés jogszerű indokául szolgáltatott, mert a munkáltatótól nem várható el, hogy a folyamatosan ilyen magatartást tanúsító közalkalmazott

jogviszonyát fenntartsa.

Miután a felperes az Mt. 7. § (1) bekezdésében szabályozott joggal való visszaélést a munkáltató részéről bizonyítani nem tudott, ezért a felperes keresetét elutasította.

A felperes fellebbezése alapján eljáró Debreceni Törvényszék a 2.Mf.20.520/2015/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy a 2014. június 12-én kelt rendkívüli felmentés jogellenes, és kötelezte az alperest 1.583.200 forint végkielégítés, 1.583.200 forint felmentési időre járó távolléti díj, ezen összegek kamatainak, valamint perköltség megfizetésére.

Ítéletének indokolása szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntése szempontjából releváns tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, azonban az abból levont jogi következtetéseivel a törvényszék nem értett egyet.

A másodfokú bíróság a Kjt. 33/A. § (1)-(3) bekezdései alapján megállapította, hogy az alperes a felperes közalkalmazotti jogviszonyának rendkívüli felmentéssel való megszüntetését egyrészt a felmentésben megjelölt, másrészt pedig az intézkedéssel egyidejűleg átadásra került két jegyzőkönyvben foglalt indokokra alapította, ezért az 1. és 2. számú melléklet vizsgálata a perben nem volt mellőzhető.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felmentés azon indoka, mely szerint a felperes több alkalommal megszegte a munkaköri leírásból eredő kötelezettségeit, nem felelt a világosság követelményének. A munkáltató intézkedésében megjelölt többszöri írásbeli és szóbeli figyelmeztetést az alperes a perben nem bizonyította. E körben kizárólag a 2014. április 17-én kelt írásbeli figyelmeztetést igazolta, amely ugyan nem képezte az eljárás tárgyát, de az abban foglaltak ellentmondásos tényen alapultak. A többszöri szóbeli figyelmeztetés tényét Cs. Cs. tanúvallomása pedig azért nem támasztotta alá, mert a 2014. április 1-jén létrejött jogviszonyát megelőző időszakra vonatkozott, ezért annak pontos, tényszerű indokáról információval nem rendelkezhetett.

Az intézkedésben a felperes terhére rótt, a munkaköri leírás 7. pontjának 3. és 5. bekezdése megsértése körében a törvényszék osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. Egyetértett a közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletében foglaltakkal abban a kérdésben is, hogy a felperes a 2014. június 5-ei események kapcsán nem tudta bizonyítani, hogy az épület elhagyására engedélyt kapott, azonban ezen kötelezettség egyszeri megszegése amellett, hogy a

gyermek felügyelete biztosított volt, nem alapozta meg a munkáltató legsúlyosabb intézkedését.

A törvényszék nem találta jogszerűnek az alperes rendkívüli felmentését a felperesnek a munkahelyi légkört zavaró, a munkatársakkal együttműködésre képtelen magatartást tanúsító - az elsőfokú bíróság által bizonyítottként elfogadott - felmentési indok körében sem. A rendkívüli felmentés 2. számú mellékletét képező feljegyzés - amellett, hogy nem állapítható, hogy mikor és milyen okból készült - részben nem felel meg a világosság követelményének, részben pedig annak valóságát az alperes eredményesen nem tudta igazolni. A feljegyzésben foglaltakból nem állapítható meg, hogy a felperes a terhére rótt magatartást mikor, milyen körülmények között valósította meg, ezzel a közalkalmazotti jogviszonyból származó milyen kötelezettségét szegte meg, e körben az alperes tényelőadást nem tett, és bizonyítási kötelezettségét sem teljesítette.

A törvényszék összefoglalóan arra a megállapításra jutott, hogy a rendkívüli felmentésben megjelölt indokok jelentős része nem felel meg a világosság követelményének, másik részének valóságát az alperes nem bizonyította, míg azon felmentési ok valóságát, amelyet az alperes sikerrel bizonyított - a felperes engedély nélküli épület elhagyását - nem elegendő a rendkívüli felmentés, mint a legsúlyosabb munkáltatói intézkedés gyakorlásához.

Mindezek alapján a törvényszék a jogellenesség jogkövetkezményeként a Kjt. 38. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Mt. 82. § (3) és (4) bekezdése alapján kötelezte az alperest 8 havi végkielégítés és 8 havi felmentési időre járó távolléti díj, továbbá perköltség megfizetésére.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. § (1) bekezdésében, valamint a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltakat, és ellentétes a Kjt. 33/A. § (1) bekezdésével, amely jogszabályokat a törvényszék nem a rendeltetésének megfelelően alkalmazta.

Előadta, hogy az elsőfokú ítélettel szemben azért nem terjesztett elő fellebbezést, mivel annak rendelkezéseivel és indokolásával is egyet tudott érteni annak ellenére, hogy továbbra is sérelmesnek tartja és nem tudja elfogadni sem az első, sem a másodfokon eljáró bíróságok azon álláspontját, hogy egy nem szobatiszta gyermek magára hagyása szakmailag elfogadható.

Álláspontja szerint a Kjt. 33/A. § (1) bekezdésének rendelkezései

alapján a törvényszéknek is azon álláspontra kellett volna helyezkednie, hogy a per tárgyát képező intézkedés jogszerűen szüntette meg a felperes közalkalmazotti jogviszonyát. Az első fokon eljáró bíróság részben osztotta az alperesi álláspontot a felmentés indokolása körében, és a felperes által történt sorozatos kötelezettségszegésre való figyelemmel megállapította az alperesi intézkedés jogszerűségét. Utalt arra, hogy az első fokon hozott határozat indokolása alapos volt, amely az irányadó bírói gyakorlat döntéseire támaszkodott.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és az alperes felülvizsgálati eljárási költségben történő marasztalását kérte. A törvényszék helytállóan állapította meg, hogy a munkáltató intézkedése nem felel meg a Kjt. 33/A. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. A Pp. 275. § (2) bekezdésének rendelkezése szerint a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjának megsértését is kifogásolta, amely a keresetlevél kötelező tartalmi kellékeit tünteti fel és előírja, hogy a keresetlevélben meg kell jelölni az érvényesíteni kívánt jogot, az annak alapjául szolgáló tényeknek és azok bizonyítékainak előadásával. Amellett, hogy az alperes e jogszabályhely megjelölése mellett érvelését nem fejtette ki, hivatkozása egyébként sem értelmezhető a felülvizsgálati eljárás során.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) töretlen gyakorlata értelmében a bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálattal eredményesen csak akkor támadható, ha a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen vagy iratellenes volt. A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vitatható, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb

egybevetésére és értékelésére. A Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróságok nyilvánvalóan téves vagy okszerűtlen következtetésre jutottak-e.

A Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésére alapított felülvizsgálati kérelem csak akkor lehet eredményes, ha a jogerős ítéletben megállapított tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte, és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagyis lényeges logikai ellentmondást tartalmaz.

A felülvizsgálati eljárásban nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének (BH 1999.44., BH 2012.179., EBH 2013.M.4.).

A törvényszék a jogerős ítéletében megállapította, hogy a rendkívüli felmentés 2. számú mellékleteként a felperes részére közölt, a magatartását kifogásoló indokok részben nem felelnek meg a világosság követelményének, részben pedig azok valóságát az alperes a perben nem bizonyította. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében csupán ezen sorozatos kötelezettségszegő magatartásokra hivatkozott, azonban nem jelölte meg, hogy a jogerős ítélettel szemben a lefolytatott eljárás adatai mennyiben támasztották alá az indok világosságát, illetőleg azt, hogy a megjelölt kötelezettségszegések jogszerűen eredményezhették a Kjt. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt intézkedés alkalmazását.

A rendkívüli felmentés a közalkalmazottakkal szemben alkalmazható legsúlyosabb szankció, ezért annak elbírálása során azt kell mérlegelni, hogy megállapítható-e a közalkalmazott részéről olyan, a közalkalmazotti jogviszonyból származó lényeges kötelezettség szándékos vagy súlyos gondatlansággal történő megszegése, amely a jogviszony azonnali hatályú megszüntetését eredményezi. A 2. számú mellékletben foglalt, a felperes terhére rótt magatartások körében a törvényszék helytállóan állapította meg, hogy azok nagy része közhelyszerű volt, nem jelölte meg a felperes által tanúsított konkrét kötelezettségszegés tényét és a tanúsítás időpontját sem. A munkatársak panaszait rögzítő iratot a rendelkezésre álló adatok szerint Cs. Cs. 2014. június 10-én nyomtatta ki, amely azonban ítéleti bizonyossággal nem igazolja, hogy a munkáltatói jogkört gyakorló intézményvezető az abban foglalt magatartási problémákról korábban nem szerzett tudomást, ezért a perben az sem volt bizonyított, hogy K.-né M. A. e felmentési ok körében a jogosultságát határidőben gyakorolta. Sorozatos kötelezettségszegésre történő hivatkozás a rendkívüli felmentést akkor alapozhatja meg, hogyha bizonyított a közalkalmazott olyan jogviszonyból eredő lényeges és vétkes kötelezettségszegése, melyre a munkáltató a tudomásszerzéstől számított 15 napon belül hivatkozott. Ez esetben a bizonyított korábbi kötelezettségszegések

kihatnak azon kötelezettségszegés súlyának megítélésére, amelyre a munkáltató határidőn belül hivatkozott. A perbeli esetben azonban az eljáró bíróságok helytállóan értékelték, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai nem támasztották alá, mely szerint a felperes 2014. június 5-én a B. nevű gyermeket felügyelet nélkül hagyta, csupán az volt a terhére értékelhető, hogy az épületet engedély nélkül elhagyta. Ez a magatartás pedig annak jellegére tekintettel nem minősül olyan lényeges kötelezettségszegésnek, amely önmagában a rendkívüli felmentést jogszerűen megalapozza.

Mindezekre tekintettel a törvényszék a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a tényállás helytálló megállapítása mellett a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen, ellentmondásoktól mentesen értékelve jutott arra a következtetésre, hogy a rendkívüli felmentésben foglalt indokok nem támasztották alá a Kjt. 33/A. §-ának (1) bekezdésében szabályozott rendkívüli felmentés jogszerű alkalmazását.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a, továbbá az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2016. február 10.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bírószági tisztviselő